

WAASSILA KEYNÄS

70 vuotta.

Samoihin aikoihin kun tämä lehtemme numero saavuttaa karjalaiset lukijansa, täyttää lehden päätoimittaja, seuramme pitkäaikainen sihteeri, opettaja Waassila Keynäs 70 vuotta. Tämä merkkipäivä sattuu huhnikuun 3 päivälle. Vaikkakin opettaja Keynäs on jättänyt hiljattain opettajatoimensa ja hyvänsuoritettuna päivätyön päätettyään kansakoululaitoksemme palveluksessa siirtynyt varsinaisista tehtävistään eläkkeelle, ei hän suinkaan ole vetäytynyt vanhuuden lepoon. Entisellään, toimintatarmoisena ja uutterana, uskollisena ihanteilleen, tapaamme hänet tänäkin päivänä omistautuneena ehkä entistä keskitetympin voimin oman heimonsa hengenviljelykselle, asialle, jonka hyväksi hän on uhrannut innostuksensa ja miehuutensa mittavat voimat.

Kun Waassila Keynäs vietti edellistä merkkipäiväänsä, täyttäessään vuonna 1944 kuusikymmentä vuotta, kirjoitti lehtemme palstoilla hänen hyvä työ ja taistelutoverinsa, maanviljelijä Pekka Kyöttinen mm seuraavaa: »Waassila Keynäs syntyi 3. 4. 1884 Vuokkiniemellä Vienan-Karjalassa kalevalaisilla lauluilla. Päästyään osalliseksi opin ensi alkeista kotiseutunsa koulussa, joka silloin tietenkin oli venäläinen, Waassila jo varhaisiällä joutui liikealalle Suomeen, niinkuin monet muutkin heimonsa nuorukaiset. Täältä hän kuitenkin ennen pitkää siirtyi Amerikkaan, missä useavuotinen oleskelu koitui nuorelle miehelle erittäin hedelmälliseksi. Ansiotyöltä liikenevän aikansa hän ahkerasti käytti tietojensa kartuttamiseen. Sen ohessa osanotto yhteiskunnallisiin riientoihin kehitti hänen kykyjään julkiseen toimintaan. Ja, mikä tärkeintä, joutuessaan yhteisiin puuhiin lukuisain muiden samalla paikkakunnalla oleskelevain vienankarjalaisten siirtolaisten kanssa hän sai syviä herätteitä työhön oman heimonsa hyväksi, jotka sen jälkeen ovatkin eläneet

voimakkaina kautta kaikkien vaiheiden. Vähitellen hänessä kypsyi päätös palata takaisin Suomeen toteuttaakseen sydämensä väistämättömän vaatimuksen. Täällä hän suoritti Jyväskylän seminaarin kurssin ja toimi sen jälkeen, vastaisia mahdollisuuksia odottaen, muutamia vuosia opettajana Alavudella, ottaen samalla toimeliaasti osaa paikkakunnan edistysriientoihin.» Selostettuaan Waassila Keynään osuutta karjalaisen heimomme yhteiskunnalliseen ja valtiolliseen elämään maanviljelijä Kyöttinen jatkaa: »Erikoinen Keynään muuhun karjalaistoimintaan läheisesti liittyvä työala avautui hänelle Karjalan Sivistysseuran palveluksessa. Sen alkujuuret juontavat jo hänen Amerikassa olonsa ajalta. Kun hän Suomesta saapuneista sanomista oli saanut tietää seuran perustamisesta täällä v. 1906, teki hän Amerikassa alotteen seuran haaraosaston perustamiseksi, kirjoitellen samalla sieltä käsin itäkarjalaisten Suomessa ilmestyvään äänenkannattajaan. Suomessa hän myöhemmin valittiin Sivistysseuran johtokunnan jäseneksi ja varapuheenjohtajaksi sekä kutsuttiin etevien ansiotensa johdosta seuran kunniajäseneksi. V. 1938 hän, intomielisen karjalaiskansan herättäjän ja valistajan Iivo Härkösen kuoltua astui seuran sihteerin ja toimistonhoitajan paljotöiselle paikalle. Hänen huollettavikseen tulivat samalla »Viena-Ammuksen» päätoimittajan tehtävät. Mitä hän tällä alalla on aikaansaanut, on tarpeetonta tämän lehden lukijoille kuvailla.» Mielestäni näihin persoonallisiin ja innoittaviin sanoihin voidaan tänä päivänä entistä painavammin perustein yhtyä.

Harvoille heimolaisistamme on kummilahjana suotu niin paljon todella kestävä harrastusta ja halua palvella heimonsa asiaa ja elää sen monissa kohtalon vaiheissa kuin Waassila Keynälle on suotu.

Elää orastavan kansallisen heräämisen innostavat päivät ja olla mukana kylvämässä sitä siementä, josta vähitellen rupesi versomaan ja viheriöimään toivo paremmasta ja valoisammasta tulevaisuudesta Kalevalan kansalle, heimomme vapauden hauras ja hallanarka itu.

Elää mukana ne moninaiset vaiheet, joiden aikana hento oras näytti milloin juurtuneen, milloin takatalven tuiskuissa kuihtuneen ja kuolleen.

Elää kohtalokas routa-aika, jolloin vuosi vuoden jälkeen halla vei valmistuvan viljan.

Vieköön vain halla viljan. Pantakoon vain leipään puolet petäjäistä. Silti uskon, silti yritän: kahta syvemmät ojat kaivan. Tällaista Saarijärven Paavon peräänantamatonta uskoa ja korvenraivaajan sisua on varmaan monesti tarvittu myös Waassila Keynään jo talvalletun elämäntaipaleen varrella.

Uskoa, jatkaa työtä ja aloittaa alusta, silloinkin kun monet ovat menettäneet uskonsa. Toivoa silloinkin, kun monet ovat jo kaiken toivon heittäneet. Siinä eräitä Waassila Keynään persoonaan liittyviä ominaisuuksia, piirteitä meille karjalaisille tutussa henkilökuvassa, jolle me nuorempi polvi annamme erikoisen arvon. Se olkoon meille tavoiteltava esikuva.

Karjalan Heimo ja koko karjalainen heimo liittyy merkkipäivänänne lukuisiin onnittelijoihinne.

A l e k s i L a h e l m a .

Opettaja W. Keynäs

Täyttiäessäsi 3. 4. 54 70 ikävuottasi, uskallan tässä vanhan ystäväni ja monien yhteisten vaiheitten, monien yhteisten matkojen ja monien yhteisten kohtaloitten velvoittamana omistaa Sinulle muutamia sanoja.

Koko Sinun miehuutesi ikä ja Sinun elämäsi vaiheet liittyvät erottamattomasti Vienan ja Aunuksen Karjalan heimon viimeiseen puolivuosisataiseen historiaan, Karjalan kansan vaellus- ja kärsimystiehen. Yhtenä heistä olet kokenut samat kohtalot ja kärsinyt samat pettymykset.

Lapsuusikäsi kului kaukana valtamerien takana intomieliseen nuoruuteesi asti. Kotiseutuusi ja heimosi henkisestä ja valtiollisesta heräämisestä ja kansallisista pyrkimyksistä vieri viestejä myöskin sinne valtameren taa. Kuulit, miten Vienassa oli pidetty suuria kansalaisyhteisökokouksia, miten oli päätetty pyrkiä vapaaksi entisistä vallanpitäjistä ja oli perustettu komiteoita ja toimikuntia, ja kuulit myös, miten valitut olivat rohkeasti uskaltaneet lähteä ajamaan vapauspyrkimyksiä.

Tämä kaikki syytti Sinun herkän mielesi, syytti sydämessäsi kansallisen hengen ja palavan rakkauden syntymäseutuusi ja sen kansaan. Unohdit kaiken muun, unohdit oman etusi, unohdit ne lupaavat toimeentulomahdollisuudet ja elämän kaikkinaisen runsauden, mitkä siellä olisivat olleet mahdolliset saavuttaa, ne jäit sinne ja uhrasit kaikki lähteesi kotiseutuusi ja kovaa, eristettyä elämäänsä viettävää kalevalaista Karjalan kansaa tukemaan.

Olit nuori, täynnä uskoa elämään ja täynnä valoisia toiveita, kun saavuit tänne sieltä valtameren takaa. Virvatulen lailla syttynyt Karjalan vapauspyrkimys oli silloin jo virkavallan mahtikäskyllä tukahdutettu ja useita kansalaisia ajettu maanpakoon. Et lannistunut, et menettänyt uskoasi tulevaisuuteen. Valmistuit kansakoulunopettajaksi ja otit toimen.

Venäjän suuren vallankumouksen jälkeen ja sen kestäessä nousi Vienan Karjalan ja Aunuksen kansa taas omaa vapautaan vaatimaan ja julistautui eroon entisistä vallanpitäjistään.

Uhtualle perustettiin kansakouluseminaari ja sen ensimmäiseksi johtajaksi kutsuttiin Sinut. Et saanut tuota tehtävää aloittaa, kun jo taas sait kaikki Karjalan miesten ja naisten kohtalot kokea ja palata takaisin. Vielä ei oltu kaikkea menetetty — Repola ja Porajärvi olivat vielä jäljellä ja Repolaan saatiin avatuksi kansakoulunopettajaseminaari, minkä johtajaksi Sinut nyt kutsuttiin.

Onnetar ei voi olla suopeampi kuin se oli johtaessaan Sinut tuon opinahjon johtajaksi; olithan saavuttanut sen päämäärän, minkä olit tavoitteeksesi asettanut, kun lähdit kotiseutuusi ja kansaasi tukemaan. Olit päässyt opettamaan Karjalan nuorisoa ja valmistamaan sen omasta keskuudesta tulevia kansansa opettajia ja johtomiehiä. Olen saanut siellä seurata työtäsi Repolan seminaarissa ja olen sydämessäni iloinen siitä, mitä siellä näin ja kuulin. Ne vuodet eivät hukkaan kuluneet, vaan työsi siellä elää vielä vuosikymmeniä jälkeenkin.

Et ole unohtanut Karjalaa, vaikka Vienan ja Aunuksen kysymys siirrettiin pois päiväjärjestyksestä ja sinetöitiin Tarton sopimuksella.

Karjalan Ulkomaisen Valtuuskunnan sihteerinä et ole säästännyt vaivojasi. Olet tehnyt arvaamattoman suuren työn Karjalan kysymyksen tunnetuksi tekemiseksi ulkomailla. Vaikka näemmekin Sinut monissa muissakin luottamustehtävissä, Karjalan sivistysseuran rauhallinen sivistys- ja valistustyö on Sinulle kaikkein läheisin. Siksi toivon, että vielä kauan saisit vaikuttaa Sivistysseuran työssä.

Kaltimon koski Pielisjoessa.

Leningradin metropoliitta ja Suomen kreikkalaiskatolinen kirkko.

Julkisuuteen tulleiden tietojen johdosta, että Suomeen olisi perustettu Moskovan patriarkaatin alainen kreikkalaiskatolinen hiippakunta, on STT saanut arkkipiispa Hermanilta tietää seuraavaa:

Helsingissä on kaksi yksityistä kreikkalaiskatolista seurakuntaa, joihin kuuluu yhteensä noin 1.000 jäsentä. Nämä seurakunnat ovat tunnustautuneet Moskovan patriarkaatin alaisuuteen. Lugan piispa Michael, joka ulkoministeriöstä saadun tiedon mukaan on saanut yhden kuukauden oleskeluluvan maassamme, lienee saapunut Suomeen näitä seurakuntia varten. Mitä luostareihin tulee, niin niiden kuuluminen Moskovan patriarkaattiin kanoonisessa suhteessa on riidanalainen kysymys, joka juontaa juurensa v. 1946 metropoliitta Grigorin käynnistä Suomessa. Tämän käynnin tarkoituksenahan oli saattaa Suomen kreikkalaiskatolinen kirkkokunta Moskovan patriarkaatin alaisuuteen.

Hallinnollisessa suhteessa luostarit kuuluvat tietysti Suomen kreikkalaiskatolisen kirkkokunnan alaisuuteen ja luostarien omaisuus v. 1953 perusasetuksen mukaan säätiön luontoisena omaisuutena kreikkalaiskatoliselle kirkkokunnalle. Jos luostarit lakkaavat toimimasta, siirtyy niiden omaisuus siten automaattisesti kr.kat. kirkkokunnalle. Leningradin metropoliittalla ei ole Suomen ortodoksiseen kirkkokuntaan nähden minkäänlaisia oikeuksia eikä siis oikeutta edelläkerrotunlaiseen toimenpiteeseen. Nämä kysymykset joutuvat kokonaisuudessaan v. 1955 kirkolliskokouksen käsiteltäviksi, ilmoitti arkkipiispa Herman edelleen, samoin kuin kr.kat. kirkkokunnan suhtautuminen Moskovan patriarkaattiin.

Uutinen Lugan piispan Michaelin nimittämisestä Suomeen on lähtöisin Moskovan patriarkaatin Journal-lehdestä, jonka tammikuun numerossa kerrottiin Michaelin vihkimisestä piispaksi ja nimittämisestä Leningradin patriarkaatin apulaispiispan ominaisuudessa hoitamaan Suomessa olevien Moskovan patriarkaattiin kuuluvien seurakuntien piispan virkaa.

Yhteisistä muistoistamme kiitollisena toivotan Sinulle parhainta onnea!

Pekka Pankkonen.